

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) D. S., b) nezl. M. S., c) nezl. V. G.**, žalobci ad b) a ad c) zastoupeni žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, všichni zastoupeni JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2007, čj. OAM-1-449/VL-10-11-2007, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2008, čj. 56 Az 219/2007 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatelů Mgr. Romany Lužné **se určuje** částkou 17820 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2007, čj. OAM-1-449/VL-10-11-2007 neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně ad a) napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), ve které uvedla, že ji podává i jménem svých dvou nezletilých dětí. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 13. 6. 2008, čj. 56 Az 219/2007 - 74 pro nevěrohodnost příběhu stěžovatelky ad a) a taktéž proto, že charakter ani intenzita tvrzených problémů nenaplňuje žádný z taxativně stanovených důvodů pro udělení azylu.

Žalobci (stěžovatelé) brojili proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností, ve které požádali o ustanovení právního zástupce. Krajský soud usnesením ze dne 12. 9. 2008, čj. 56 Az 219/2007 - 94, ustanovil stěžovatelům k zastupování JUDr. Romanu Lužnou, advokátku se sídlem v Brně a následně je vyzval, aby kasační stížnost doplnili v tom smyslu, že uvedou, kdy bylo napadené rozhodnutí doručeno a v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poměrně obecně uvedli, že správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav a pro své rozhodnutí neshromáždil potřebné množství informací odpovídající kvality, přitom některé rozhodné skutečnosti soud pominul nebo je bagatelizoval. Na napadené rozhodnutí je třeba pohlížet jako na nezákonné, poněvadž byla nesprávně posouzena právní otázka ohledně udělení mezinárodní ochrany. Ze skutečnosti, že stěžovatelka mohla bez potíží ze strany státních orgánů opustit zemi původu nelze dovodit nevěrohodnost její výpovědi. Krajský soud zejména pochybil při aplikaci § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, jelikož nepřihlédl k tomu, že stěžovatelé byli nuceni opustit Uzbekistán. Stěžovatelé dále namítli, že rozhodnutí soudu trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů, jelikož se soud nezabýval možností skutečného nebezpečí vážné újmy spočívající v krutém či ponižujícím zacházení nebo trestu. Zopakovali, že o mezinárodní ochranu žádají proto, že v souvislosti s účastí svého druhu na demonstraci v Andižanu byla stěžovatelka ad a) zatčena, bita a podrobena psychickému nátlaku. Mají strach před návratem, jelikož stěžovatelka ad a) se musela pro propuštění policií zavázat, že neopustí Uzbekistán.

Dne 20. 1. 2009 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno písemné doplnění kasační stížnosti, ve které právní zástupkyně stěžovatelů předložila několik zpráv internetových zpráv (obecného rázu) o poměrech v Uzbekistánu se shrnutím jejich obsahu. Advokátka dále předložila žádost známých stěžovatelů o příznivé vyřízení jejich žádosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel ve smyslu § 104a s. ř. s. vypořádat s otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, je typickým neurčitým právním pojmem. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupné na www.nssoud.cz, dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.“*

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelů, a to z následujících důvodů:

Námítka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostačujícího množství informací odpovídající kvality je v kasační stížnosti vznesena pouze v obecné rovině. Stěžovatelé nikterak nespécifikovali, jaké další skutečnosti měly být zjištěny a blíže prokázány a z jakého důvodu nelze považovat správním orgánem shromážděné informace za dostačující. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 11. 2003, čj. 5 Azs 20/2003 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož: *„Skutková zjištění učiněná v*

řízení o azylu mají oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu“. Nutno též uvést, že ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na stěžovateli a) (viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2005, čj. 6 Azs 224/2004 - 37, dostupné na www.nssoud.cz). Nelze ani souhlasit s tím, že krajský soud problémy stěžovatelů bagatelizuje. Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud se zabýval všemi relevantními důvody pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany, zabýval se zjištěným skutkovým stavem a vypořádal se s žalobními námitkami směřujícími do úvah, které vedly správní orgán k závěru o neudělení mezinárodní ochrany. Taktéž nelze souhlasit s tím, že správní orgán nesprávně zhodnotil zjištěný skutkový stav, jak stěžovatelé opětovně jen v obecné rovině namítli.

Otázkou nepřezkoumatelnosti se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52 nebo rozsudku ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001 - 47, (vše dostupné na www.nssoud.cz), ve kterých se zabýval vadami, která musí rozhodnutí obsahovat, aby se dalo považovat za nepřezkoumatelné. Kasační stížností napadený rozsudek však v daném případě netrpí nedostatkem důvodů, jelikož z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti krajský soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Jednoznačně z něj vyplývá, proč krajský soud stěžovatelům nevyhověl; odůvodnění je logické, vnitřně konzistentní a dostatečně srozumitelné. Rozsudek krajského soudu není proto nepřezkoumatelný ani nezákonný.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný pro své rozhodnutí shromáždil dostatečné množství informací pocházejících z vládních i nevládních zdrojů, a to jak obecně o zemi původu, tak i o událostech, které dle stěžovatelky ad a) představují nárok na udělení mezinárodní ochrany. Jediný výslech stěžovatelky policií nelze považovat za takovou intenzivní a důvodnou skutečnost, která by zakládala nárok na udělení mezinárodní ochrany, jelikož během řízení nebyly zjištěny závažné a potvrzené důvody pro bezprostřední, vážné ohrožení života stěžovatelky ad a) a jejich dětí. Je třeba mít na zřeteli, že stěžovatelé mohli legálně, bez jakýchkoliv komplikací opustit zemi, ačkoliv stěžovatelka ad a) tvrdila, že na policii podepsala prohlášení, že neodjede ze země. Přitom nelze opomenout nesrovnalosti během prvního i doplňujícího pohovoru, které správní i soudní orgán vedly k závěru o nevěrohodnosti stěžovatelkou ad a) tvrzených skutečností. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozhodnutí ze dne 19. 8. 2004, čj. 4 Azs 152/2004 - 36, v rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, či v rozhodnutí ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 - 63, vše dostupné na www.nssoud.cz. Krajský soud tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že potíže stěžovatelky a) v zemi původu nepředstavují azylově relevantní důvod a tyto nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Během řízení nebylo ani zjištěno, že by stěžovatelům hrozily v případě návratu nějaké reálné potíže.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu skýtá dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a nebyl shledán ani jiný

důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelů ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. Pro úplnost je nutno uvést, že na tomto závěru nemůžou nic změnit písemnosti dodatečně předložené Nejvyššímu správnímu soudu.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Romana Lužná; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Uvedená advokátka podala dne 3. 12. 2008 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž požadovala odměnu za právní zastoupení ve výši 16 020 Kč. Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů rozhodl následovně: ustanovená právní zástupkyně v posuzovaném řízení o kasační stížnosti zastupovala tři osoby, přitom byly učiněny tři úkony právní pomoci, a to převzetí a příprava věci, včetně právní porady (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu), další právní porada (§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu) a sepis doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Advokátce tak Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů za devět úkonů právní služby, snížené podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, což spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 17820 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu